

Arrest

nr. 151 113 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 21 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 mei 2013 doet de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 maart 2014 met nummer 121 025 wordt de beslissing van 30 september 2013 vernietigd.

Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 september 2014 doet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2014 werd ingediend door:

Naam: D. [...]

Voornaam: S. [...]

Nationaliteit: Senegalese

Geboortedatum: 25.06.1974

Geboorteplaats: Kaolack

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest 'betalingen werkloosheid' van ACV-Kortrijk waaruit blijkt dat ze in de periode september - december 2014 een werkloosheidsuitkering ontving*
- schrijven VDAB dd. 03.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon kan starten met de opleiding polyvalent verzorgende / zorgkundige bij het VSPW; schrijven VSPW betreffende deze opleiding: er werden geen bijkomende stukken met betrekking tot deze opleiding voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene niet alleen is ingeschreven, maar ook effectief deelneemt aan de opleiding. Er werd ook geen bewijs of attest voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon is vrijgesteld om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt. Bijgevolg kan er geen rekening gehouden worden met de aangebrachte documenten, en kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag*

te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt betrokkene een persoonlijke arbeidsovereenkomst dd. 12.12.2014 (en bijbehorende loonbrieven november-december 2014) en rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij bijdraagt aan het familiebudget voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst

Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting. Voorts meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief ook deelneemt aan de opleiding en is vrijgesteld om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt. Volgens verweerder kan derhalve de door verzoeker neergelegde stukken niet aanvaard worden als bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

3.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat verweerder heeft nagelaten verzoeker alsnog uit te nodigen om het bewijs, waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief ook deelneemt aan de opleiding en is vrijgesteld om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt, alsnog neer te leggen.

Dat de weigeringsbeslissing derhalve met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder daarnaast nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom de start met een opleiding polyvalent verzorgende/zorgkundige door de referentiepersoon bij het VSPW niet kan beschouwd worden als bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

4.

Dat voorts verweerder in de weigeringsbeslissing echter volkomen onterecht stelt dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845 en dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 waarin telkens uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat tenslotte, krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.).

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse,

in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen om alsnog het bewijs voor te leggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief deelneemt aan de opleiding en vrijgesteld is om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom

de opleiding die de referentiepersoon volgt niet kan beschouwd worden als actief zoeken naar werk. Er zou bovendien geen rekening zijn gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

Er zou tot slot geen behoeftanalyse zijn uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins de verwachting kan dragen door verwerende partij te worden uitgenodigd stukken over te maken, nu de plicht op de Belgische onderdaan rust het bewijs te leveren dat die over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 40ter, §1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat het aan betrokkenen toekomt hun aanvraag te actualiseren.

Verzoeker kan niet voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn, nu zijn eerste aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, aangezien hij had nagelaten binnen de gestelde termijn de nodige documenten over te maken. Zodoende is het verzoeker genoegzaam bekend dat de plicht op hem en de referentiepersoon rust om in het kader van de aanvraag alle nuttige documenten over te maken waaruit de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen blijken. Verzoekers kritiek dat hij diende te worden uitgenodigd om het bewijs over te maken, waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief deelneemt aan de opleiding en is vrijgesteld om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt, is derhalve geenszins ernstig.

Daar waar verzoeker nog tracht voor te houden als zou er niet gemotiveerd zijn waarom de opleiding die de referentiepersoon zou volgen niet kan beschouwd worden als actief zoeken naar werk, gaat hij geheel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt immers duidelijk aangegeven dat er enkel een schrijven van de VDAB en het VSPW werd overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon met een opleiding kan starten, maar dat uit geen stuk blijkt dat de referentiepersoon effectief deelneemt aan de opleiding en vrijgesteld is om zich beschikbaar te stellen voor de arbeidsmarkt.

Aangezien de referentiepersoon niet bewijst actief op zoek te zijn naar werk kon terecht geen rekening worden gehouden met haar werkloosheidsuitkering.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het de Belgische referentiepersoon is die ten persoonlijke titel dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet is in dit opzicht duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof het in haar arrest nummer 122/2013 van 26 september 2013 reeds verschillende malen aanhaalde, worden de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen opgelegd aan de Belgische referentiepersoon (overweging B.52.3). De stabiele en toereikende bestaansmiddelen die in overweging dienen te worden genomen, zijn die van de Belgische referentiepersoon (overweging B.55.2).

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het zeer recent arrest van Raad van State met nummer 230.955 van 23 april 2015, die het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 127.352 van 24 juli 2014 vernietigde nu in dat arrest werd geoordeeld dat niet enkel rekening diende te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

“Il se déduit de ce qui précède que l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit bien que le regroupant belge doit disposer, à titre personnel, des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. (...)

Dès lors, en considérant que l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 « n'implique nullement que ces moyens doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même » et que « ces revenus peuvent également provenir d'autres personnes [...] à la condition que le regroupant en dispose effectivement », l'arrêt attaqué a méconnu la portée de la disposition précitée.

Le moyen unique est fondé en sa première branche. »

(Vrije vertaling: Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat artikel 40ter, alinea 2 van de vreemdelingenwet, voorziet dat de Belgische gezinshereniger ten persoonlijke titel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. (...)

Door derhalve aan te nemen dat artikel 40ter, alinea 2 van de vreemdelingenwet “geenszins impliceert dat die middelen noodzakelijkerwijze afkomstig dienen te zijn van de gezinshereniger zelf” en dat “die inkomsten eveneens afkomstig kunnen zijn van andere personen (...) op voorwaarde dat de gezinshereniger er effectief over beschikt”, miskent het aangevochten arrest de draagwijdte van hogergenoemde bepaling.

Het enig middel is gegrond in zijn eerste onderdeel.”)

Zodoende werd een correcte toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet gemaakt en verzoeker kan niet voorhouden als zou er rekening dienen te worden gehouden met zijn inkomsten.

Aangaande verzoekers kritiek in verband met de behoefteanalyse, dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, waardoor er geen rekening kan worden gehouden met de werkloosheidsuitkering. Dit impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de verwerende partij nagaan of die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van verwerende partij tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn. (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

“Waar verzoekster het gebrek aan een behoefteanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoefteanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.” (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. 1 Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466) Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker de voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt. Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3. In een tweede onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar bestaansmiddelen bij het beoordelen van de financiële situatie van haar partner in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materiële motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte stukken aangaande haar persoonlijke tewerkstelling, daar volgens de verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische onderdaan is die vervoegd wordt door de verzoekende partij die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zodat er geen rekening kan

worden gehouden met de documenten die verzoekers persoonlijke tewerkstelling en dus eigen bestaansmiddelen betreffen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen niet uitgesloten dat dat de wettelijk samenwonende partner kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van de verzoekende partij. Daarenboven wordt immers in de bestreden beslissing gesteld dat “rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij bijdraagt aan het familiebudget..” De verwerende partij is dit echter niet nagegaan, omdat ze van oordeel is dat “Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

Bijgevolg concludeert de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht. Bijgevolg is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot interpretatie van de term ‘beschikken’ te raadplegen.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in huidig voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Immers doet de verwerende partij *in se* niet meer dan te verwijzen naar wat in de toepasselijke wettelijke bepaling kan worden gelezen, maar zoals hierboven reeds gesteld werd kan in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan.

Waar in de nota met opmerkingen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 verwezen wordt, merkt de Raad op dat het Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot” (B.55.4)

kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden, te meer daar artikel 40 *bis*, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van *“De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”*, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Het Grondwettelijk Hof interpreteert voorts sommige wetsbepalingen op een dusdanige manier dat er meer in kan gelezen worden dan wat er letterlijk staat. Zo stelt overweging B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 – waaruit voorts niet meer afgeleid kan worden dan wat deze zegt namelijk een verduidelijking, gelet op het verzoekschrift van de verzoekende partijen – :*“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, ook al stelt de wetsbepaling, *“De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”*, dit in tegenstelling tot artikel 10*bis*, §1, §3 en §4, van de Vreemdelingenwet die expliciet gewag maken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt. Uit de overwegingen B.55.2 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn van het Grondwettelijk Hof inzake het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden. Het gaat dan meer specifiek over *“De kritiek van de verzoekende partijen is meer specifiek gericht tegen het feit dat krachtens artikel 40ter, eerste lid, enkel een toelating tot verblijf kan worden verleend aan de ouders van een minderjarige Belg, terwijl op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van die wet ook de ouders van een meerderjarige burger van de Unie onder bepaalde voorwaarden een verblijfsrecht kunnen verkrijgen, tegen het verschil in behandeling van de andere familieleden, wat de vereisten inzake de bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft en tegen de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners”*, waarbij het verschil in behandeling aangaande de bestaansmiddelen handelt over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ten slotte is het zo dat artikel 42, §2, van de Vreemdelingenwet handelt over de behoefteanalyse die de verwerende partij dient door te voeren indien niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband dient geen behoefteanalyse te geschieden indien het gaat over bestaansmiddelen die zijn uitgesloten in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De bestaansmiddelen van de partner van de Belgische onderdaan worden echter niet uitgesloten in voormelde bepalingen. Dit houdt in dat indien de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan en diens partner samen genomen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de behoefteanalyse dient plaats te grijpen zoals bedoeld in artikel 42, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie als voormelde familieleden, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van dit enig middel.

2.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij “*geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht*” – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2015, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS